

Jesenske pesmi.

1.
Na poljani, na poljani
rožice so stale tri,
solnčnim žarkom se
smehljale

brez skrbi ...
Pa je priletela ptička
nad poljano,
pesem tužna je vzdrhtela
čez ravan prostrano ...

„Čujte, cvetke lepe,
rožice premile!
Zdaj se še smehljate,
ali kmalu boste
se solzile.
Že jesen je vstala
iz daljave,
s hitrimi koraki
stopa čez planjave ...
Tudi k vam prišla bo ...
Čašice vam pestre
bodo obledele,
v solzah, zapuščene
bodete zvene ...“

Tak zapela
rožicam je ptica,
šla čez plan je
pesem žalostna.
Kakor še nikoli,
cvetke so zaplakale,
kakor še nikoli,
v strahu čakale ...

2.
Lahno se nad vodo
vrbe klanjajo,
kakor da zdaj sanjajo
sanje o presrečnih dneh
tamkaj na bregih ...

Kot sirote tužne
tiho plakajo,
solzice pretakajo,
da prestrašeni drhte
valčki iz vode ...

In k sestricam valčki
se dvigujejo
pa jih povprašujejo:
„Kaj, da tak žalujete,
kaj vzdihujete? ...“

Klanjajo se vrbe
in trepečejo,
žalostno šepečejo:
»Bratci, ah, jesen k nam gre
tamkaj čez polje ...“ —

3.
Hej, tam gori, hej, tam gori
na samotnem griču
na samotnem griču
v solnčecu jesenskem
se smehljajo bori ...
Lahno gibljejo zeleni
se vrhovi borov,
tiho šepetajo:
»Kaj nam mar jeseni!“ ...
A tam doli, a tam doli
na poljani veli
tužni trepetajo
vrbe in topoli.

Zró v potoček in drhtijo ...
Kot solze jim svetle
na rumenih listih
kapljice blestijo ...

4.
Bolno kakor vzdih
vsakokrat zašelesti
v bukvah žalostnih,
kadar list utrgan
tiho zašusti ...
Listov sto in sto
že zašelestelo je,
vzdihov sto in sto
po jesenskem vzduhu
že vzdrhtelo je.

Pa še več, še več
listov z vej odpadlo bo,
ah, še več, še več
vzdihov plakajočih
vztrepetalo bo ...

Zadnji list enkrat
pal bo na trohneča tla ...
In takrat, takrat
smrt bo v gaj samotni
kraljevat prišla ...

5.
Prek polja, prek polja
pesem radostna je šla;
sred polja, sred polja

kmetič je vesel
pesem pel ...
Oj, ta pesem glasna,
oj, ta pesem jasna!
Kakor srca
vriskajočega odmev,
kakor sreče,
zadovoljnosti odsev,
kakor Bogu
glasni hvalni spev ...

6.
„Hoja, hoj, konjiček,
hitro vozi!
Čaka te še eden
poln voziček!
Hej, le urno stopaj
prek polja,
da pred mrakom bova
že doma! ...“

Dobro obrodila
zemljica je spet,
dobro, kakor ni že
dolgo vrsto let.
Repice nam dala,
repice je bele,
kakor še nikoli,
tak lepo debele ...
Pa boš v mesto
repico peljal,
za denarce svetle
tam jo bom prodal ...
To bo lep skupiček!
Srebrne denarce
k zlatim bratcem dal bom,
da bo poln mošnjiček ...

In ob letu
hišica bo mala
koncem sela
z vrta se smehljala ...
Oj, lepó
se bo tam živelo,
oj kakó
srečno in veselo! ...

Hej, konjiček, urno
stopaj prek polja,
da pred mrakom bova
še doma!“ — —

